

Tema 6

L'esperança: la llum que ens guia

CANT

Amb una flama d'Esperança encesa
que encara resta un camí per fressar,
caminarem amb tota la fermesa
per dur l'alegria al cor de tot germà.
I aquesta alegria ningú no ens la
prendrà.

PREGÀRIA

*Senyor Jesús, feu que la vostra llum
ompli els nostres cors i les nostres
vides.*

*Que la vostra Paraula sigui la llum que
il·lumini el nostre camí, i ens guiï cap a la plenitud de la vida.*

*Concediu-nos, Senyor, una fe ferma i una esperança indestructible
en vós, Crist Ressuscitat.*

*Que la vostra alegria i la vostra pau siguin el fonament de la nostra
existència, fins i tot enmig de les tribulacions.*

*Ajudeu-nos a ser testimonis de la vostra misericòrdia i a transmetre
el vostre amor als qui ens envolten.*

*Que el vostre Esperit Sant ens ompli de força i de coratge per
anunciar l'Evangeli amb l'alegria del qui ha estat salvat.*

*Sigueu la nostra roca, la nostra fortalesa i la nostra esperança,
Senyor Jesús. Amén.*

Al febrer, amb gran devoció,
Simeó i Anna són guia i llum,
amb fe i **esperança** al cor,
Vida Creixent camina amb amor.

Tres màximes sobre l'esperança

«Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració. Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant. Practiqueu amb deler l'hospitalitat».

(Romans 12, 9-18)

«L'esperança és el somni de l'home despert».

(Aristòtil)

«Viu millor el pobre dotat d'esperança que el ric sense ella».

(Beat Ramon Llull)

«Amb una flama d'Esperança encesa»

(himne de Vida Creixent)

Introducció

Els membres de Vida Creixent vivim amb la mirada centrada en Jesús i ens deixem guiar pel seu Esperit. Som testimonis d'una esperança que neix de la fe, una esperança que no ens fa evadir-nos, sinó que ens empeny a transformar el present amb confiança. L'Evangeli que hem rebut és, en essència, un Evangeli d'esperança. Però, què en fem, avui, d'aquesta herència?

El papa Benet XVI, a *Spe Salvi*, ens recordava que el distintiu del cristià és tenir futur. Encara que no en sabem tots els detalls, sabem que no caminem cap al buit. Aquesta esperança ens fa viure d'una altra manera: dona sentit al present i transforma el nostre cor. Esperem perquè Déu ens ha fet una promesa i sabem que és fidel.

Ara bé, aquesta esperança es veu constantment amenaçada per un mal subtil: l'accídia, una mena de desànim interior que paralitza, a la meitat de la vida, no a la primera volada, i ens fa estar o viure com de tornada de tot, com desencants de la vida, de les relacions i de les promeses d'aquí i d'allà.

1. L'accídia, el virus de la desesperança

Encara que parlem sovint d'esperança, hem de ser realistes: hi ha un "virus" espiritual que la combat i l'apaga. La tradició cristiana en diu *accedia*, i els pares del desert ja la coneixien com el "dimoni de migdia", una mena de buidor interior que porta tristesa, desmotivació, fugida i apatia.

El papa Francesc, a *Evangelii gaudium*, l'identificava com un perill real per a evangelitzadors: crea ànims caiguts, impaciència, necessitat de resultats immediats, aferrament al temps propi i una mena de "tristesa melosa" que enfosqueix l'ànima. És un vici que afecta laics, religiosos i preveres, i que omple de sequedat espiritual la vida de comunitats i persones.

Les seves manifestacions són múltiples: inquietud, evasió, canvis constants, addicció a l'activitat i a la tecnologia per evitar entrar el propi buit interior. Fins i tot es pot disfressar de virtut. Però en el fons és un desordre del cor que ens allunya de Déu i ens deixa sense esperança.

2. Les dues cares de l'esperança cristiana

Davant l'accídia, la resposta és clara: esperança! Una esperança real, concreta, que sap mirar el futur amb confiança, però que també reconeix les seves nits fosques. Els membres de Vida Creixent coneixem les dues cares de l'esperança: la llum que ens dona la confiança en Déu i l'ombra que apareix quan no veiem resultats o ens cansem del camí. Però no per això deixem d'esperar.

L'esperança és força, és joventut interior, és valentia. Ens impulsa a continuar semblant, encara que no veiem fruit immediat. Com deia Martin Luther King: «Si sabés que el món s'acaba demà, avui encara plantaria un arbre». Aquesta és l'esperança cristiana.

I com la mantenim viva? Amb l'oració. Perquè l'oració és el llenguatge de la confiança. No sempre ens resol els problemes, però

ens uneix al Déu fidel que no falla mai. Jesús mateix, en la creu, va confiar enmig de la foscor. I aquesta és la fe que volem viure: una esperança arrelada en Déu, que ens sosté encara que tot sembli en silenci.

Per això, a Vida Creixent volem ser sembradors d'esperança, viscuda amb profunditat, compartida amb joia i arrelada en l'amor de Déu.

3. En missió d'esperança

Viure en esperança és un art que hem d'aprendre i exercitar: és l'art de superar el que ens deprimeix, que ens torna desconfiats o susceptibles. Qui confia no s'acovardeix davant les dificultats, ni es tira cap enrere davant els obstacles de la vida.

Els qui pertanyem a Vida Creixent hem de ser missioners de l'esperança, volem exercitar-nos a anticipar la "nova ciutadania" i plasmar-la en la nostra comunitat de Vida Creixent, en les nostres parròquies i bisbats. A això ens llança la Missió de l'Esperit. A Maria, la Mare de l'Esperança, li demanem en aquesta trobada d'avui que sapiguem correspondre amb la nostra vida.

Resum i preguntes per al grup

Trencant el gel: Mireu les màximes del tema i digueu amb quina frase us heu sentit més identificats per definir l'esperança. Per què?

1. L'accídia, el virus de la desesperança:

- **Resum:** L'accídia és un vici paralitzant que ataca els evangelitzadors, provocant una "frisança ansiosa" i una "tristesa, sense esperança".

► **Pregunta:** Heu notat en algun moment de la vostra vida com el virus de l'accídia anava refredant la vostra vida cristiana?

2. Les dues cares de l'esperança cristiana:

- **Resum:** L'esperança cristiana té dos aspectes: la seva llum, per la confiança en Déu, i la seva nit, per deixar-nos endur pels sentiments negatius a falta de resultats immediats.

► **Pregunta:** Segons la vostra experiència, què us ha ajudat a mantenir l'esperança contra tota esperança?

3. En missió d'esperança:

- **Resum:** Viure en esperança és un art que hem d'aprendre i exercitar, superant el descoratjament i deixant-nos guiar per l'esperança per convertir-nos en missioners de l'esperança.

► **Pregunta:** A vegades els contratemps ens han ajudat a millorar. Ha estat així en vosaltres?

Oració final

Glòria al Pare, i al Fill, i a l'Esperit Sant.
Com era al principi, ara i sempre,
i pels segles dels segles. Amén.